

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Ottende Udvidede Afdeling)

31. juli 2020*

»Annulations- og erstatningssøgsmål – personalesag – kontraktansatte – nægtelse af ansættelse på grund af uegnethed til at udøve hvervet – søgsmålsfrist – ufravigelig karakter – for sent anlagt – beregning af frist – fastlæggelse af den dato, hvorfra den berørte havde mulighed for at gøre sig bekendt med afgørelsens indhold – åbenbart afvisningsgrundlag«

I sag T-272/19,

TO, Bruxelles (Belgien), ved advokat É. Boigelot,

sagsøger,

mod

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved S. Marquardt og R. Spac, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annulation, for det første, af afgørelsen truffet af EU-Udenrigstjenesten den 15. juni 2018, hvorved sagsøgeren blev underrettet om, at hun ikke opfyldte alle de betingelser for ansættelse, der er fastsat i artikel 82 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, og at hun ikke kunne ansættes i EU-Udenrigstjenesten som kontraktansat, og, for det andet, af afgørelsen truffet af samme myndighed den 14. januar 2019 om afslag på hendes klage af 14. september 2018, dels om erstatning for det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt,

har

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Senningsen, og dommerne R. Barents, C. Mac Eochaidh, T. Pynnä (refererende dommer) og J. Laitenberger,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

Twistens baggrund

- 1 Ved afgørelse af 15. juni 2018 underrettede den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (herefter »ansættelsesmyndigheden«) ved Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten), sagsøgeren, der havde indgivet ansøgning til en stilling som kontraktansat ved EU-Udenrigstjenesten, om, at hun ikke opfyldte alle de betingelser for ansættelse, der er fastsat i artikel 82 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«), og at hun ikke kunne ansættes som kontraktansat. EU-Udenrigstjenesten sendte denne afgørelse til sagsøgeren på hendes personlige e-mailadresse den 15. juni 2018.
- 2 Den 14. september 2018 indgav sagsøgeren en klage over denne afgørelse i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«). Sagsøgerens repræsentant indgav elektronisk den nævnte klage via sin e-mailadresse på arbejdet med kopi til sagsøgerens personlige e-mailadresse.
- 3 Ved afgørelse af 14. januar 2019 afslog ansættelsesmyndigheden ved EU-Udenrigstjenesten sagsøgerens klage. EU-Udenrigstjenesten sendte denne afgørelse til sagsøgeren og til dennes repræsentant først den 14. januar 2019, kl. 17.46, ved hjælp af Ares-programmet, der er et dokumenthåndteringssystem, som gør det muligt at sende e-mails til modtagere, der ikke er ansat ved EU-Udenrigstjenesten, og derefter pr. e-mail den samme dag kl. 17.52 og kl. 18.05.
- 4 Sagsøgeren sendte den 15. januar 2019, kl. 8.40, en e-mail vedrørende denne afgørelse til sin repræsentant fra den samme e-mailadresse som den, EU-Udenrigstjenesten havde sendt den nævnte afgørelse og afgørelsen af 15. juni 2018 til.
- 5 EU-Udenrigstjenesten anmodede gentagne gange pr. e-mail sagsøgeren om at bekræfte modtagelsen af denne afgørelse, nemlig den 14. januar 2019, kl. 17.52 og kl. 18.05, og derefter den 22. januar 2019. Disse anmodninger blev ikke besvaret.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. april 2019 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 7 Den 16. september 2019 har EU-Udenrigstjenesten indgivet svarskrift.
- 8 Ved afgørelse truffet af Rettens præsident den 17. oktober 2019 blev den foreliggende sag tildelt en ny refererende dommer i Ottende Afdeling.
- 9 Den 5. november 2019 har sagsøgeren indgivet replik til Rettens Justitskontor.
- 10 Den 24. januar 2020 har EU-Udenrigstjenesten indgivet duplik.
- 11 Den 14. februar 2020 har Retten (Ottende Afdeling) på forslag fra den refererende dommer og som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i artikel 89 i Rettens procesreglement, stillet parterne skriftlige spørgsmål og opfordret dem til at besvare disse spørgsmål skriftligt.
- 12 Den 2. marts 2020 besvarede parterne Rettens spørgsmål.

- 13 Den 21. april 2020 har Retten på forslag fra Rettens præsident i henhold til procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til et udvidet dommerkollegium.
- 14 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2020 har sagsøgeren anmodet om afholdelse af retsmøde. EU-Udenrigstjenesten har ikke taget stilling til afholdelse af retsmøde inden for den fastsatte frist.
- 15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelsen af 15. juni 2018, hvorved ansættelsesmyndigheden ved EU-Udenrigstjenesten underrettede sagsøgeren om, at hun ikke opfyldte alle de betingelser for ansættelse, der er fastsat i ansættelsesvilkårenes artikel 82, og at hun ikke kunne ansættes i EU-Udenrigstjenesten som kontraktansat, annulleres.
 - Afgørelsen af 14. januar 2019, hvorved samme myndighed afslog den klage, som sagsøgeren havde indgivet den 14. september 2018 (herefter »den anfægtede afgørelse«), annulleres.
 - EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsøgeren forskellige godtgørelser.
 - EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 16 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:
- Søgsmålet delvist afvises og delvist forkastes som ugrundet.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 17 EU-Udenrigstjenesten har endvidere i duplikken gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, idet sagen er anlagt for sent.

Retlige bemærkninger

- 18 I henhold til procesreglementets artikel 126 kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, på forslag fra den refererende dommer til enhver tid beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling. I det foreliggende tilfælde finder Retten, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, og har besluttet at træffe afgørelse, uden at fortsætte sagens behandling, også selv om sagsøgeren har anmodet om afholdelse af retsmøde (jf. i denne retning kendelse af 24.9.2008, Van Neyghem mod Kommissionen, T-105/08 P, EU:T:2008:402, præmis 21, og af 2.12.2010, Apostolov mod Kommissionen, T-73/10 P, EU:T:2010:495, præmis 11).
- 19 Uden formelt at have fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 130 har EU-Udenrigstjenesten i duplikken for første gang anført, at den anfægtede afgørelse blev meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019, og at den frist på tre måneder til at anlægge sag i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 3, forlænget med afstandsfristen på ti dage, begyndte at løbe den 14. januar 2019 og udløb den 24. april 2019. Eftersom stævningen blev indleveret den 25. april 2019, skal sagen derfor afvises, idet den er anlagt for sent.
- 20 Det bemærkes, at der i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 3, skal anlægges sag ved Retten inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor den afgørelse, der er truffet som svar på klagen, meddeles. Det fremgår af procesreglementets artikel 60, at »[p]rocesfristerne forlænges med en fast afstandsfrist på ti dage«.

- 21 For det første skal sagsøgerens argument om, at den afvisningsgrund, som EU-Udenrigstjenesten har anført i duplikken, udgør et nyt anbringende, der ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til procesreglementets artikel 84, ikke tages til følge.
- 22 Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at de klage- og søgsmålsfrister, der er omhandlet i vedtægtens artikel 90 og 91, er ufravigelige og ikke kan ændres af parterne eller af Unionens retsinstanser, som af egen drift skal efterprøve, om fristerne er overholdt. Disse frister er begrundet i hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (dom af 7.7.1971, Müllers mod ØSU, 79/70, EU:C:1971:79, præmis 18, og af 30.1.2013, Wahlström mod Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, præmis 32; jf. ligeledes kendelse af 14.1.2014, Lebedef mod Kommissionen, F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 For det andet skal det bemærkes, at sagsøgeren i stævningen ikke har bestridt, at hun og hendes repræsentant modtog den anfægtede afgørelse i deres respektive e-mailpostkasser den 14. januar 2019. Sagsøgeren har således i stævningen anført, at »[a]nsættelsesmyndigheden ved EU-Udenrigstjenesten den 14. januar 2019 underrette[de] sagsøgeren og hendes repræsentant om den afgørelse, som den havde truffet med hensyn til den klage, der var blevet indgivet den 14. september 2018«. Sagsøgeren har i sine bemærkninger som svar på Rettens spørgsmål anført, at »[d]er i denne forbindelse kun er tale om en oplysning, der vedrører den dato, som fremgår af selve afgørelsen [...], og at denne oplysning på ingen måde vedrører spørgsmålet om, hvornår hun modtog og fik kendskab til indholdet heraf«. Som svar på Rettens spørgsmål, hvori hun opfordredes til at »præcisere, hvornår og på hvilken (eller hvilke) måde(r) hun modtog [den anfægtede afgørelse]«, har sagsøgeren imidlertid anført, at denne afgørelse »blev sendt til hende pr. e-mail [...] den 14. januar 2019, kl. 18.04.43«.
- 24 EU-Udenrigstjenesten er således af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse gyldigt blev meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019, hvilket indebar, at søgsmålsfristen udløb den 24. april 2019, mens sagsøgeren i sine bemærkninger som svar på Rettens spørgsmål har anført, at fristen udløb den 25. april 2019, dvs. datoen for indgivelsen af stævningen. Sagsøgeren er nemlig af den opfattelse, at »[h]vis [procesreglementets artikel 58, stk. 1, litra a),] skal have virkning og fuldt ud give mening, skal det heraf udledes, at handlingen skal anses for [at være] foretaget dagen efter den dag, hvor den er rettet mod tjenestemanden med henblik på beregning af søgsmålsfristen«, og at »[d]en første relevante dato i det foreliggende tilfælde derfor er den 15. januar 2019 og ikke den 14. januar 2019«.
- 25 De bemærkninger, som sagsøgeren har anført i sit svar på Rettens spørgsmål, viser klart, at sagsøgerens beregning af søgsmålsfristen er baseret på en urigtig fortolkning af procesreglementets artikel 58, stk. 1.
- 26 Det fremgår af procesreglementets artikel 58, stk. 1, litra a), at »[s]åfremt en frist, der er udtrykt i dage, uger, måneder [...], skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer, eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer, eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen«. Det fremgår endvidere af procesreglementets artikel 58, stk. 1, litra b), at »[e]n frist, der er udtrykt i uger, måneder [...], udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge, måned [...] er samme ugedag eller dag i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes«.
- 27 Det fremgår af den praksis, som Domstolen fastlagde i dom af 15. januar 1987, Misset mod Rådet (152/85, EU:C:1987:10, præmis 7 og 8), at der i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, ikke er modstrid mellem procesreglementets artikel 58, stk. 1, litra a), og artikel 58, stk. 1, litra b). Det er korrekt, at fristen først begynder at løbe fra udløbet af den dag, hvor der gives meddelelse. Det forholder sig ikke desto mindre således, at en søgsmålsfrist, når den er udtrykt i måneder, udløber ved udgangen af den dag, der i den måned, som fristen fører frem til, er samme dag i måneden som den dag, hvor der er givet meddelelse (kendelse af 12.5.2009, CHEMK og KF mod Rådet og Kommissionen, T-190/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:154, præmis 21).

- 28 Selv om den anfægtede afgørelse blev gyldigt meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019, begyndte søgsmålsfristen på tre måneder i det foreliggende tilfælde at løbe fra den 15. januar, kl. 00.00, og udløb den 14. april, kl. 24.00. Forlænget med afstandsfristen på ti dage udløb søgsmålsfristen derfor den 24. april kl. 24.00. Det følger heraf, at eftersom stævningen blev indgivet den 25. april 2019, er sagen anlagt for sent.
- 29 For det tredje skal det således undersøges, om det er godtgjort, at den anfægtede afgørelse gyldigt blev meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019.
- 30 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren i tilfælde af, at hun måtte have foretaget en forkert beregning af søgsmålsfristen, har bestridt, at den meddelelse, der blev foretaget den 14. januar 2019, var gyldig. Sagsøgeren er af den opfattelse, at den afgørende dato for, hvornår der er foretaget meddelelse, er det tidspunkt, hvor hun fik kendskab til den anfægtede afgørelse, der blev fremsendt pr. e-mail. Hun fik imidlertid »sandsynligvis« først kendskab til den omhandlede e-mail den 15. januar 2019 om morgenen.
- 31 Ud over den retspraksis, der er nævnt i præmis 22 ovenfor, skal det bemærkes, at det tilkommer den part, der gør gældende, at en frist er overskredet, dvs. i det foreliggende tilfælde EU-Udenrigstjenesten, at føre bevis for, fra hvilken dato denne frist er begyndt at løbe (dom af 5.6.1980, Belfiore mod Kommissionen, 108/79, EU:C:1980:146, præmis 7; jf. ligeledes dom af 30.1.2013, Wahlström mod Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis). Såfremt denne part har gjort det umuligt for sig selv at føre fuldstændigt bevis i denne henseende, skal den tvivl, der består om, hvornår søgsmålsfristen begynder at løbe, komme sagsøgeren til gode (jf. i denne retning dom af 5.6.1980, Belfiore mod Kommissionen, 108/79, EU:C:1980:146, præmis 7, og af 9.7.2020, Kommissionen mod HM, C-70/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:544, præmis 123).
- 32 Beviset for, at adressaten for en afgørelse på fornøden vis har kunnet gøre sig bekendt med denne afgørelse, kan imidlertid følge af forskellige omstændigheder, nærmere bestemt når den pågældende institution ikke støtter sig på simple indicier, men på oplysninger, herunder oplysninger fra den berørte selv, om, at denne i sin egenskab af adressat har modtaget en e-mail, og at denne efter al sandsynlighed har kunnet åbne den og har kunnet gøre sig behørigt bekendt med denne afgørelse (jf. i denne retning kendelse af 14.1.2014, Lebedef mod Kommissionen, F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 44). Det fremgår nemlig af retspraksis, at de faktiske omstændigheder, som en part gør gældende, kan forpligte den anden part til at fremkomme med en forklaring eller en begrundelse, i mangel af hvilken det kan antages, at bevisbyrden er blevet løftet (jf. dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Henset til det ovenfor anførte påhviler det således Retten at undersøge, om det er godtgjort, at søgsmålsfristen ikke var udløbet på det tidspunkt, hvor den foreliggende sag blev anlagt, dvs. den 25. april 2019, hvilket ikke desto mindre vil være tilfældet, såfremt den anfægtede afgørelse gyldigt blev meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019.
- 34 Den mulighed for at foretage meddelelse ved anbefalet brev med modtagelsesbevis, der er fastsat i vedtægtens artikel 26, stk. 3, udgør i denne henseende en gyldig meddelelsesmetode. I det foreliggende tilfælde valgte EU-Udenrigstjenesten ikke at anvende denne metode. Denne metode er imidlertid ikke den eneste metode, hvorved der kan foretages meddelelse af administrative afgørelser (jf. i denne retning kendelse af 16.12.2010, AG mod Parlamentet, F-25/10, EU:F:2010:171, præmis 38, og af 14.1.2014, Lebedef mod Kommissionen, F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 42).
- 35 Når en myndighed tillader, at der indgives en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, i elektronisk form, i det foreliggende tilfælde fra en e-mailadresse, som klagerens repræsentant anvender på sit arbejde, med kopi til klagerens personlige e-mailadresse, bør myndigheden, henset til, at klageren selv har valgt denne kommunikationsform, og i henhold til princippet om parallelitet i

formkravene med rette ligeledes bl.a. kunne meddele den pågældende sit svar via en e-mail, der sendes fra ansættelsesmyndighedens e-mailadresse eller via dens elektroniske dokumenthåndteringssystem, i det foreliggende tilfælde ved hjælp af Ares-programmet, til de e-mailadresser, der tilhører den nævnte klager og dennes repræsentant (jf. i denne retning kendelse af 14.1.2014, Lebedef mod Kommissionen, F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 43).

- 36 Det følger i øvrigt af princippet om repræsentation, at når en advokat har indgivet en klage på vegne af en person, som vedkommende repræsenterer, anses meddelelsen af svaret til denne advokat for en meddelelse til denne person (jf. i denne retning og analogt dom af 6.5.2009, Sergio m.fl. mod Kommissionen, F-137/07, EU:F:2009:46, præmis 125).
- 37 For at en afgørelse kan anses for at være blevet gyldigt meddelt i henhold til vedtægtens bestemmelser, skal den imidlertid ikke blot meddeles adressaten, men den pågældende skal også have haft mulighed for på fornøden vis at gøre sig bekendt med dens indhold (dom af 15.6.1976, Jänsch mod Kommissionen, 5/76, EU:C:1976:92, præmis 10; jf. ligeledes dom af 30.1.2013, Wahlström mod Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Det bemærkes, at afsendelsen af en e-mail ikke i sig selv garanterer, at adressaten faktisk modtager den. Det kan således forekomme, at en e-mail af tekniske årsager ikke når frem til adressaten. Derudover er det selv i det tilfælde, hvor en e-mail faktisk kommer frem til adressaten, muligt, at modtagelsen ikke har fundet sted på datoen for afsendelsen (dom af 8.10.2008, Sogelma mod AER, T-411/06, EU:T:2008:419, præmis 77; jf. ligeledes i denne retning dom af 28.11.2013, Gaumina mod EIGE, T-424/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:617, præmis 40, og af 7.12.2018, GE.CO.P. mod Kommissionen, T-280/17, EU:T:2018:889, præmis 51 (ikke trykt i Sml.)).
- 39 I det foreliggende tilfælde har EU-Udenrigstjenesten godtgjort, at den den 14. januar 2019 sendte den anfægtede afgørelse til sagsøgeren og dennes repræsentant pr. e-mail og ved hjælp af Ares-programmet.
- 40 Det fremgår endvidere af de beviser, som EU-Udenrigstjenesten har fremlagt, at dens tjenestegrene i forbindelse med fremsendelsen af den anfægtede afgørelse anvendte den samme e-mailadresse i forhold til sagsøgeren som den, der tidligere var blevet anvendt i forbindelse med fremsendelsen af afgørelsen af 15. juni 2018, der var genstand for sagsøgerens klage, og at de ikke havde foretaget en forkert registrering af den nævnte adresse. EU-Udenrigstjenesten anvendte i øvrigt den samme e-mailadresse i forhold til sagsøgerens repræsentant som den, denne repræsentant havde anvendt til på vegne af sagsøgeren at indgive klagen af 14. september 2018. Det følger heraf, at de e-mailadresser, som EU-Udenrigstjenesten anvendte i forbindelse med fremsendelsen af den anfægtede afgørelse, var gyldige adresser.
- 41 Som det allerede er blevet nævnt i præmis 23 ovenfor, har sagsøgeren ikke bestridt, at den anfægtede afgørelse i det foreliggende tilfælde kom frem øjeblikkeligt, og at modtagelsen derfor var sammenfaldende med det tidspunkt, hvor denne afgørelse den 14. januar 2019 blev sendt til de e-mailpostkasser, der tilhører sagsøgeren og dennes repræsentant. Som svar på Rettens spørgsmål, hvorved sagsøgeren blev opfordret til at »præcisere, hvornår og på hvilken (eller hvilke) måde(r) hun modtog [den anfægtede afgørelse]«, har hun således anført, at denne afgørelse »blev sendt til hende pr. e-mail [...] den 14. januar 2019, kl. 18.04.43«.
- 42 Det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 37 ovenfor, at det, for at en afgørelse kan anses for at være blevet gyldigt meddelt i vedtægtens forstand, ikke kræves, at adressaten for afgørelsen faktisk har fået kendskab til dens indhold, men at den pågældende har haft mulighed for på fornøden vis at gøre sig bekendt hermed. Beviset for, at adressaten for en afgørelse ikke blot har modtaget denne afgørelse, men også har haft mulighed for på fornøden vis at gøre sig bekendt hermed, kan i denne henseende følge af forskellige omstændigheder (kendelse af 14.1.2014, Lebedef mod Kommissionen, F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 44).

- 43 I kendelse af 14. januar 2014, Lebedef mod Kommissionen (F-60/13, EU:F:2014:6, præmis 45-48), bemærkede Personaleretten således, at det var godtgjort, at sagsøgeren havde været i stand til at tilgå sin e-mailpostkasse på arbejdet, at han havde modtaget den omhandlede e-mail, og at han havde været i stand til at åbne den og på fornøden vis gøre sig bekendt hermed, selv om han havde valgt ikke at åbne den på dette tidspunkt.
- 44 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at den afgørelse, som ansættelsesmyndigheden ved EU-Udenrigstjenesten traf den 15. juni 2018, og som var genstand for sagsøgerens klage, også blev sendt til sagsøgeren pr. e-mail til den samme e-mailadresse. Det var også denne e-mailadresse, som sagsøgeren anvendte til at sende en e-mail til sin repræsentant den 15. januar 2019, kl. 8.40, hvori hun anførte, at hun havde gjort sig bekendt med den anfægtede afgørelse.
- 45 De dokumenter, som parterne har fremlagt for Retten, godtgør således, at sagsøgeren ikke blot ikke har hævdet, at det som følge af tekniske hindringer ikke var muligt at modtage eller at tilgå de omhandlede e-mails fra EU-Udenrigstjenesten, men også at hun havde været i stand til at tilgå sin personlige e-mailpostkasse, og at hun før og efter fremsendelsen af den anfægtede afgørelse havde anvendt denne e-mailpostkasse i forbindelse med sin korrespondance med EU-Udenrigstjenesten og sin repræsentant.
- 46 Det følger heraf, at EU-Udenrigstjenesten har anført tilstrækkelige faktiske omstændigheder, der godtgør, at den anfægtede afgørelse blev sendt til sagsøgeren og dennes repræsentant den 14. januar 2019, og at sagsøgeren havde været i stand til at gøre sig bekendt med indholdet af den nævnte afgørelse fra dette tidspunkt.
- 47 Sagsøgeren har nærmere bestemt ikke bestridt, at hun eller hendes repræsentant havde mulighed for at gøre sig bekendt med den anfægtede afgørelse den 14. januar 2019. Sagsøgeren har tværtimod anført, at det ikke kan foreholdes hende, at hun ikke tilgik sin e-mailpostkasse om aftenen den 14. januar 2019, og at det ikke kan foreholdes hendes repræsentant, at den pågældende ikke reagerede på denne e-mail samme aften, idet sagsøgeren således har anerkendt, at en sådan mulighed forelå.
- 48 Sagsøgeren har til gengæld gjort gældende, at det var »om morgenen den 15. januar, kl. 8.40«, at »hun sandsynligvis [fik] kendskab (til en del, nemlig den sidste side i dokumentet) af den e-mail, som hun sidst på den foregående dag [havde] modtaget i sin private e-mailpostkasse«.
- 49 Den omstændighed, at sagsøgeren har gjort gældende, at hun sandsynligvis ikke fik faktisk kendskab til den omhandlede e-mail før den 15. januar 2019 om morgenen, er imidlertid ikke, således som det er nævnt i præmis 42 ovenfor, afgørende for fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra fristen begynder at løbe. Det fremgår af sagsøgerens svar, at hun har støttet sig på en urigtig fortolkning af retspraksis, hvorefter det tidspunkt, hvor der faktisk opnås kendskab til afgørelsen, er afgørende for fastlæggelsen af det tidspunkt, hvor meddelelsen fandt sted. For at en afgørelse kan anses for at være blevet gyldigt meddelt i vedtægtens forstand, kræves det, som anført i præmis 42 ovenfor, imidlertid ikke, at adressaten for afgørelsen faktisk har fået kendskab til dens indhold, men at den pågældende har haft mulighed for på fornøden vis at gøre sig bekendt hermed.
- 50 Såfremt sagsøgerens argumentation skulle tages til følge, ville dette svare til at anerkende, at adressaten, når en afgørelse sendes uden en anmodning om modtagelsesbevis, har ret til at vælge datoen for, hvornår den pågældende på fornøden vis har gjort sig bekendt med afgørelsens indhold (jf. i denne retning dom af 29.11.2018, WL mod ERCEA, T-493/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:852, præmis 63). Retssikkerhedsprincippet er imidlertid til hinder for, at det kan overlades til en af parterne at beslutte, fra hvilket tidspunkt en søgsmålsfrist begynder at løbe (kendelse af 16.12.2010, AG mod Parlamentet, F-25/10, EU:F:2010:171, præmis 51).

- 51 For så vidt som sagsøgeren har hævdet, at hun eller hendes repræsentant på tidspunktet for den angivelige meddelelse, dvs. den 14. januar 2019, kl. 18.05, ikke var forpligtet til at tilgå deres e-mailpostkasser, skal det fastslås, at der ikke findes et almindeligt gældende tidsrum, inden for hvilket en afgørelse gyldigt kan meddeles, og uden for hvilket der ikke kan foretages gyldig meddelelse.
- 52 For det første er det ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 37 ovenfor, alene den omstændighed, at adressaten er i stand til på fornøden vis at gøre sig bekendt med indholdet af en afgørelse, som er blevet meddelt den pågældende, der er afgørende for, om der er foretaget meddelelse. Det er ifølge denne definition derfor ikke relevant, om en sådan meddelelse er blevet foretaget om morgenen, midt på dagen, om aftenen eller endog om natten. Hvis adressaten er i stand til på fornøden vis at gøre sig bekendt med indholdet af en afgørelse, som er blevet sendt til den pågældende sent om aftenen, er afgørelsen blevet meddelt vedkommende på dette tidspunkt. Hvis adressaten ikke er i stand til på fornøden vis at gøre sig bekendt med indholdet af afgørelsen før den følgende dag eller senere, er afgørelsen først på dette tidspunkt blevet meddelt den pågældende.
- 53 For det andet bemærker Retten, at det ikke på nogen måde vil være muligt med den krævede retssikkerhed at fastlægge det tidsrum, inden for hvilket der gyldig kan foretages meddelelse, og at udelukke andre tidsrum. Der kan nemlig være stor forskel på, hvornår de potentielle adressater er tilgængelige, og i hvilket omfang de har mulighed for at tilgå internettet. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at lovgiver har valgt at angive søgsmålsfristerne i dage, uger og måneder og ikke i timer, hvilket viser, at lovgiver ikke tillægger det betydning, om en meddelelse finder sted inden for et bestemt tidsrum.
- 54 For det tredje ville det i øvrigt ikke være logisk at fastsætte et sådant tidsrum for en meddelelse, der foretages via e-mail, idet en meddelelse ved anbefalet brev i princippet kan foretages på et hvilket som helst tidspunkt på dagen. Det tidspunkt, hvor et anbefalet brev afleveres, afhænger nemlig først og fremmest af den måde, hvorpå posttjenesten er indrettet. For at optimere muligheden for faktisk at kunne aflevere et anbefalet brev, er det i det mindste nu om dage ikke usædvanligt, at et sådant brev forsøges afleveret tidligt om morgenen eller sidst på dagen. Spørgsmålet om, hvorvidt tidspunktet er passende, er ikke afgørende for konstateringen af, om meddelelsen er gyldig, idet adressaten modtager det dokument, der foretages meddelelse af.
- 55 Det følger i denne henseende af procesreglementets artikel 58, stk. 1, litra b), at søgsmålsfristen for så vidt angår afgørelser, der skal meddeles, begynder at løbe fra udgangen af den dag, hvor der er foretaget meddelelse, uanset på hvilket tidspunkt meddelelsen af den anfægtede afgørelse har fundet sted (jf. i denne retning og analogt dom af 15.1.1987, Misset mod Rådet, 152/85, EU:C:1987:10, præmis 7, og kendelse af 11.6.2020, GMPO mod Kommissionen, C-575/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:448, præmis 30).
- 56 Endelig, og idet det lægges til grund, at det i det foreliggende tilfælde er godtgjort, at den anfægtede afgørelse er blevet modtaget (jf. præmis 23 og 40 ff. ovenfor), er det kun de hindringer, der vedrører den situation, som sagsøgeren og dennes repræsentant befandt sig i, og som måtte have forhindret dem i at gøre sig bekendt med den anfægtede afgørelse den 14. januar 2019, efter at de havde modtaget den, der kan rejse tvivl om konklusionen om, at de også på dette tidspunkt var i stand til på fornøden vis at gøre sig bekendt hermed. Henset til de faktuelle oplysninger, som EU-Udenrigstjenesten har fremlagt, hvoraf fremgår, at den anfægtede afgørelse blev meddelt sagsøgeren og dennes repræsentant pr. e-mail og ved hjælp af Ares-programmet, og den omstændighed, at det i det foreliggende tilfælde er blevet godtgjort, at den anfægtede afgørelse blev modtaget, burde sagsøgeren således have anført de eventuelle grunde til, at hverken hun eller hendes repræsentant var i stand til på fornøden vis at gøre sig bekendt med den anfægtede afgørelse, der blev modtaget den 14. januar 2019 (jf. i denne retning og analogt dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 41).

- 57 Sagsøgeren har til trods for de af Retten stillede spørgsmål imidlertid ikke givet nogen nærmere oplysninger i denne forbindelse. Sagsøgeren har tværtimod blot anført, at hun »sandsynligvis« først fik kendskab til EU-Udenrigstjenestens e-mails den 15. januar 2019, og at hun er af den opfattelse, at hun ikke var forpligtet til at tilgå sin e-mailpostkasse før dette tidspunkt. Hun har endvidere ikke bestridt, at hun på dette tidspunkt var repræsenteret ved en repræsentant, der havde modtaget EU-Udenrigstjenestens e-mail samme dag den 14. januar 2019.
- 58 Henset til det i præmis 31 og 32 ovenfor anførte, konkluderer Retten derfor, at det i lyset af de af EU-Udenrigstjenesten fremlagte oplysninger og som følge af, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget som helst forhold, der viser, at hun og hendes repræsentant var forhindret i på fornøden vis at gøre sig bekendt med de e-mails, der blev modtaget den 14. januar 2019, skal fastslås, at EU-Udenrigstjenesten har løftet bevisbyrden. Det er derfor blevet godtgjort, at sagsøgeren ikke blot modtog den anfægtede afgørelse den 14. januar 2019, men at hun også var i stand til at gøre sig bekendt med den på denne dato.
- 59 Det skal fastslås, at den anfægtede afgørelse gyldigt blev meddelt som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 37 ovenfor, sagsøgeren den 14. januar 2019.
- 60 Ud fra den metode for fristberegning, der er redegjort for i præmis 26-28 ovenfor, er sagen under disse omstændigheder anlagt for sent, idet stævningen blev indgivet den 25. april 2019.
- 61 Det er følgende åbenbart, at sagen skal afvises.

Sagsomkostninger

- 62 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EU-Udenrigstjenestens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET TEN (Ottende Udvidede Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) TO betaler sagsomkostningerne.

Således bestemt i Luxembourg den 31. juli 2020.

Justitssekretær
E. Coulon

Afdelingsformand
J. Svenningsen